

РЕШЕНИЕ

№ 13385

гр. София, 04.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 04.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **12626** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).
Образувано е по жалба от А. К. Г., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. И. Т., срещу решение № 318 от 28.10.2025 г. на първи специализиран постоянен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация (КЗД или Комисията) по преписка № 166/2024 г. С т.І от решението е установено, че А. К. Г. е извършил спрямо Т. Д. А. дискриминация под формата на „тормоз“ по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във вр. с чл.4, ал.1 и чл.5 от ЗЗДискр. по признак „етническа принадлежност“. С т.ІІ от решението на основание чл.80, ал.2 във вр. с чл.80, ал.1 от ЗЗДискр. на А. К. Г. е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за допускане извършването на установената по т.І от решението дискриминация. С т.ІІІ от обжалваното решение А. К. Г. е задължен да се въздържа от извършване на дискриминация. С т.ІV от решението е установено, че Центърът за спешна медицинска помощ – С. не е извършил дискриминация под формата на тормоз по смисъла на § 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във вр. с чл.4, ал.1 и чл.5 от ЗЗДискр. по признак „етническа принадлежност“ спрямо Т. Д. А..
С жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на решението като постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят счита, че не са изпълнени материалноправните предпоставки на § 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във вр. с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. Твърди, че в конкретната ситуация е бил провокиран, както и че Т. А. не е присъствала на разговора, предхождащ спорните събития, за да се почувства същата обидена или унижена. Сочи, че не е наричал Т. А. „циганка“ директно, още по-малко влагайки негативен контекст. Като

съществено процесуално нарушение на административнопроизводствените правила посочва недопускането до разпит на участвалите на случката лица. Иска решение № 318 от 28.10.2025 г. на КЗД да бъде отменено. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация в открито съдебно заседание чрез упълномощения процесуален представител юрк. Б. Б. оспорва жалбата като неоснователна. Моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Т. Д. А., в открито съдебно заседание оспорва жалбата. Счита, че решение № 318 от 28.10.2025 г. на КЗД е законосъобразен акт, жалбата срещу който следва да бъде отхвърлена.

Заинтересованата страна – Центърът за спешна медицинска помощ (ЦСМП) – [населено място], в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрк. Г. С. оспорва жалбата като неоснователна и моли за отхвърлянето ѝ.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата срещу т.І от решение № 318/28.10.2025 г. на КЗД като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК във вр. с чл.68, ал.1 от ЗЗДискр. за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата срещу т.І от решение № 318/28.10.2025 г. на КЗД е неоснователна.

От данните по делото се установява следното:

Производството пред КЗД е образувано по жалба с вх. № 44-00-3830/02.12.2024 г. от Т. Д. А., лекар в ЦСМП – С., с твърдения, че по време на нощно дежурство на 07.11.2024 г. била наречена от своя колега А. К. Г. многократно „циганка“. Точните му думи били: „Как ще сравняват моята работа с тази на една циганка“ и „Имаме циганка в бригадата“. Г. посочил, че е „проучил“ А. в интернет и че тя „със сигурност е такава“. А на въпроса ѝ какво го интересува произхода ѝ, той ѝ отговорил: „Защото е така. Циганка си.“ Според А., колегата ѝ Г. се държал арогантно, говорел ехидно и е имал за цел да я злепостави. Същата се почувствала унижена. Още сутринта на следващия ден, на 08.11.2024 г. пуснала рапорт до директора на ЦСМП. Като трима свидетели, присъствали на конфликта посочила М. А. (шофьор), П. С. (медицинска сестра) и П. В. (парамедик).

Поискала е от КЗД на основание чл.50 от ЗЗДискр. да образува производство и да установи дискриминация по признак „етническа принадлежност“, да постанови преустановяване на нарушението до установяване на положение на равно третиране, както и да наложи предвидените в закона санкции или принудителни административни мерки.

С разпореждане № 515/10.12.2024 г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 166/2024 г., която предвид оплакванията за осъществена дискриминация по признак „етническа принадлежност“, е разпределена за разглеждане от първи специализиран постоянен състав.

Извършено е проучване по реда на чл.55 - чл.59 от ЗЗДискр., в хода на което са изискани становища и информация. Постъпило е писмено становище с вх. № 16-20-441/28.05.2024 г. от А. К. Г., в което е посочено, че на 07.11.2024 г. по време на нощно дежурство в ЦСМП – С. се е водил разговор между шофьори, единият от които М. А., който в опит да създаде конфликтна ситуация и провокация, започнал да го напада първо словесно, като говорел, че на Г. се възлагали най-тежките случаи по време на дежурство, а „циганката А.“ получавала по-високо възнаграждение. М. А. многократно нарекъл д-р А. „циганка“, като употребил и други епитети по неин адрес. Г. се опитал да я защити, като казал: „Какво като е циганка, тя е блестящ лекар, успял сам в живота“. М. А. продължил с нападките, като очевидно търсил начин да провокира Г., който от своя страна не реагирал по никакъв начин, тъй като разбрал, че това е провокация. А.

продължил с директните обиди и нападки към него относно качествата и лекарската му квалификация и дори отправил закана за убийство. Г. повторно пояснил, че цени високо д-р А. като „млад и амбициозен кадър, пример за интеграцията на ромите в обществото”. Малко покъсно, след 23:00 часа, в коридора след разговора с колегите, Т. А. го пресрещнала и го нарекла „мърша” и употребила и други нецензурни изрази спрямо него. Предполага, че разговорът му с колегите ѝ е предаден по различен начин. А. Г. твърди, че никога не си е позволявал да отправя директни обиди към А. относно етническия ѝ произход, нещо повече, независимо, че била обект на нападки от колегите, той я защитил като човек, който независимо от етноса си е постигнал значителни успехи. Твърди, че в рамките на 2021 – 2022 г. лично той е давал интервю пред БТВ за ромите стипендианти в ЦСМП, като е цитирал успехите на д-р Т. А., както и че цени нейния труд и нелек жизнен път от ромската махала в [населено място] до върховете на лекарската професия. Уточнява, че интервюто, което дал било по повод ромските стипендианти в ЦСМП от НПО „Здравни проблеми на малцинствата”, пред които многократно изтъквал качествата на колегите от различни етнически малцинства, в частност на д-р А.. Определя като нелогично след като е дал гласност пред обществото за качествата на д-р А. впоследствие да я обижда по етнически признак. Счита, че д-р А. не се е засегнала заради етническия си произход, тъй като при справка в Googlee установил нейни 54 публикации, в които същата с гордост говорела за произхода си. Определя ситуацията, в която е въввлечен като инсинуация, която довела и до уволнението му със заповед № 310/02.12.2024 г., която на по-късен етап в производството пред КЗД се установява че е отменена с решение № 12155/23.06.2025 г. по гр. дело № 74162/2024 г. на Софийски районен съд, 74 състав, което не е влязло в сила.

В становището си А. Г., след анализ на разпоредбите на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. и § 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр., посочва, че не са налице критериите на закона за извършване на твърдяното нарушение. Счита, че е „употребен и настоящото производство е част от замисъл на определен кръг лица в ЦСМП”, което да доведе до уволнението му. Сочи, че произходът на д-р А. е използван неволно като част от този процес и твърди, че не е целял да създаде у нея усещане за малоценност, нито че пряко, директно я е нарекъл „циганка” в негативен аспект. Напротив, не само в конкретната случка на 07.11.2024 г., но и години наред е защитавал честта и достойнството ѝ.

От КЗД е изискано и съответно постъпило писмо с вх. № 12-20-08/23.01.2025 г. от директора на ЦСМП – С., в което е посочено, че от д-р Т. А. са постъпили два рапорта за това, че на 07.11.2024 г. около 23:00 часа по време на нощно дежурство същата е била подложена на дискриминация на етническа основа от страна на д-р А. К. Г., като в присъствието на няколко свидетели, работещи на различни длъжности в ЦСМП неколкократно е била наречена от него „циганка”. В писмото се посочва също, че двукратно по случая са давани обяснения от присъствалата на случая медицинска сестра, в които се потвърждавало твърдението на А., че А. К. Г. я е нарекъл „циганка”, като в тона му се долавяла ехидност и подигравателност, както и че лекарката се е почувствала обидена от това обръщение. Писмени обяснения по случая били дадени пред директора на ЦСМП и от двама парамедици, присъствали на конфликта като и двамата са потвърдили, че А. К. Г. е нарекъл д-р А. „циганка”. Първият от тях е пояснил, че първоначално това е станало без А. да присъства, но след като същият я уведомил, избухнал скандал, в който лекарят е продължил да я нарича „циганка” като употребявал и цинизми по неин адрес. В становището се посочва, че поведението на Г. е имало за цел да обиди А., която явно е била засегната от думите му и се почувствала унижена. С това е прието, че със своите действия А. К. Г. е допуснал нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл.187, ал.1, т.10, пр.4 от КТ, поради което същият е бил уволнен. При налагане на дисциплинарното наказание е взето предвид, че срещу лекаря е имало подаден и друг рапорт от друга служителка в ЦСМП относно

трайно обидно отношение, проявено от Г. спрямо нея.

По преписката са постъпили писмени обяснения от Т. А. с вх. № 44-00-4174/09.10.2025 г. и от А. Г. с вх. № 16-20-927/07.10.2025 г.

След приключване на проучването на основание чл.59, ал.3 от ЗЗДискр. на страните по преписката е дадена възможност да се запознаят със събраните материали и да изразят становища, след което преписката е насрочена за разглеждане в открито заседание, за което страните са били уведомени. На 01.10.2025 г. е проведено открито заседание на първи специализиран постоянен заседателен състав, на което спорът е обявен за решаване.

Постановено е обжалваното решение № 318 от 28.10.2025 г. на първи специализиран постоянен заседателен състав на КЗД. С т.І от решението е установено, че А. К. Г. е извършил спрямо Т. Д. А. дискриминация под формата на „тормоз“ по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във вр. с чл.4, ал.1 и чл.5 от ЗЗДискр. по признак „етническа принадлежност“. С т.ІІ от решението на основание чл.80, ал.2 във вр. с чл.80, ал.1 от ЗЗДискр. на А. К. Г. е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за допускане извършването на установената по т.І от решението дискриминация. С т.ІІІ от обжалваното решение А. К. Г. е задължен да се въздържа от извършване на дискриминация. С т.ІV от решението е установено, че Центърът за спешна медицинска помощ – С. не е извършил дискриминация под формата на тормоз по смисъла на § 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във вр. с чл.4, ал.1 и чл.5 от ЗЗДискр. по признак „етническа принадлежност“ спрямо Т. Д. А..

За да постанови оспореното решение, след извършен правен анализ на разпоредбите на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. и чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., КЗД е обосновала извод за осъществена от А. К. Г. спрямо Т. Д. А. дискриминация под формата на тормоз по признак „етническа принадлежност“. За този си извод КЗД се е позовала на дадените пред работодателя от присъствалите при конфликтната ситуация М. А., П. С. и П. В. писмени обяснения. Приела е, че свидетелите са възприели непосредствено и обективно обстоятелствата от 07.11.2024 г. и че показанията им са последователни, логични и непротиворечиви. Решаваният състав е съобразил специфичното правило за разместване на доказателствената тежест по чл.9 от ЗЗДискр., с оглед на което е приел, че в производството пред него Т. А. е ангажирала достатъчно доказателства, които да обосноват извод за осъществен спрямо нея тормоз по признака „етническа принадлежност“, докато ответната страна, А. К. Г., не се е справил с доказателствената тежест да установи, че не е нарушил принципа на равно третиране.

При тези данни и след като извърши цялостна проверка на административния акт съгласно чл.168, ал.1 от АПК във вр. с чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Оспореният административен акт е постановен от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл.65, т.1 във вр. с чл.48, ал.1 и ал.2, т.1 във вр. с чл.54 от ЗЗДискр. Решаваният състав на КЗД е определен с Разпореждане на председателя, членовете на заседателния състав са определили докладчик на състава. Решението на основание чл.64, ал.1 от ЗЗДискр. на заседателния състав е взето с пълно мнозинство.

Решението е издадено в съответствие със законовите изисквания за форма и съдържание, съгласно разпоредбите на чл.65 и чл.66 от ЗЗДискр

При издаване на оспорения акт не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват самостоятелно основание за неговата отмяна. Същият е издаден в съответствие с предвидените в Глава четвърта, Раздел І от ЗЗДискр. административнопроизводствени правила. Производството е образувано по реда на чл.50, т.1 от ЗЗДискр. – по сигнал на засегнато лице. На основание чл.54 от същия закон председателят на КЗД е разпределил преписката, предвид оплакванията за дискриминация по признака „етническа принадлежност“, на първи специализиран постоянен заседателен състав, който е определил между членовете си докладчик.

Съставът служебно е изискал доказателства. На страните е предоставена възможност да се запознаят със събраните писмени доказателства (чл.59, ал.3 от ЗЗДискр.), да посочат нови доказателства и свидетели, да изложат своите искания, възражения и становища. Видно от проведеното проучване, органът е извършил пълно, обективно и всестранно изясняване на релевантните за случая факти, при съблюдаване на формулираното в чл.9 от ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация.

В тази връзка неоснователно е възражението в жалбата за несъбрани гласни доказателства по преписката, на които обаче решаващият състав се позовавал в решението си. Действително в решението е посочено, че конкретни изводи Комисията прави въз основа на дадени свидетелски показания. Видно от протокола от проведеното открито заседание единствено заинтересованата в съдебното производство страна – Т. Д. А., която е подала сезиращата КЗД жалба, е поискала да бъдат изслушани свидетелите, които лично са присъствали на създадената конфликтна ситуация. З. състав обаче е преценил, че по преписката са събрани писмени доказателства, които са достатъчни да обосноват тезата на А. за осъществен спрямо нея тормоз под формата на дискриминация по признак „етническа принадлежност”. При това правилно Комисията при съобразяване на специфичното правило за разпределение на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация, посочено в чл.9 от ЗЗДискр. е преценила, че може да се позове на събраните по преписката писмени обяснения на присъствалите при конфликта свидетели като е в тежест на А. К. Г. да ги обори. Поради това и последният не може да се позовава на несъбиране на поискани доказателства, доколкото той не е отправил искане за събирането на такива.

В решението са изложени съображенията, обосноваващи постановения правен резултат. Съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства съгласно чл.36, ал.3 от АПК, а в изпълнение на чл.35 от АПК е обсъдила обясненията и възраженията на страните. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав счита, че

КЗД

е

изпълнила регламентираната процедура, като е осигурила в пълна степен правото на защита на страните. Установените в административното производство факти се подкрепят от събрания доказателствен материал, поради което същите се възприемат от настоящия съдебен състав като доказани и съответстващи на обективната истина.

При постановяване на обжалваната т.І от процесното решение КЗД правилно е приложила и материалният закон.

Съгласно §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр., „тормоз” е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл.4, ал.1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда. Според чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Според чл.4, ал.2 от ЗЗДискр., пряка

дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Според ал.3 на същия законов текст, непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

Съгласно чл.5 от ЗЗДискр., тормозът на основа на признаците по чл.4, ал.1, сексуалният тормоз, подбуждането към дискриминация, преследването и расовата сегрегация, както и изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, се смятат за дискриминация. Следователно тормозът във всяка от проявите му форми по чл.5, включително и проявен въз основа на признаците по чл.4, ал.1, се смята за дискриминация..

Съставът на тормоза съдържа две алтернативни хипотези: 1) поведение с цел да бъде засегнато достойнството на лице и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда за него или 2) поведение, което обективно постига такъв резултат, без значение наличието на такава цел. Както вече беше посочено, неправомерният диференциран подход към дадено лице трябва да е обвързан от признак по чл.4 от ЗЗДискр. Също така, той трябва да води от една страна до накърняване достойнството на лицето и от друга – до създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда.

Правилно Комисията е оценила събраните по преписката доказателства като свидетелстващи за това, че по време на нощно дежурство на 07.11.2024 г. д-р Т. А. е била наричана от д-р А. К. Г. неколkokратно „циганка”, като по този начин е накърнил достойнството ѝ и е създал за нея унижителна и обидна среда. Като несъстоятелни съдят оценява доводите на Г. за това, че същият не е наричал А. директно „циганка”. Законът не изисква действията, представляващи форма на дискриминация да бъдат извършени директно спрямо обекта на дискриминационното отношение. Достатъчно е такова отношение да е налице и то да е в състояние да засегне лицето по негативен начин като повлияе върху авторитета, самочувствието и самооценката му. В този смисъл без значение е и твърдяното от жалбоподателя, че казаното от него не е засегнало А., тъй като същата се гордеела с произхода си. В случая начинът, по който жалбоподателят е използвал употребените от него спрямо А. думи и изрази и то в контекста на конкретната ситуация очевидно води до извод, че е целено същите да окажат негативно въздействие върху психическото и емоционалното ѝ състояние. В случаи

като този желанието да бъде засегнато едно лице превръща и ненатоварени сами по себе си с негативен смисъл думи в нападки и създава възможност употребата им да унижи техния адресат и да накърни достойнството му. Разглежданият в конкретния случай конфликт от обективна страна безспорно осъществява състава на тормоз по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във вр. с чл.4, ал.1 и чл.5 от ЗЗДискр. по признака „етническа принадлежност”. Етническата принадлежност е иманентно присъща на всяко лице характеристика, която го свързва от началото до края на живота му с даден етнос и не подлежи на промяна. Поради това и законодателят я е издигнал в защитен признак по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр.

Както вече беше отбелязано, правилно КЗД въз основа на специфичното правило за разместване на доказателствената тежест по чл.9 от ЗЗДискр., е приела, че в административното производство Т. А. е ангажирала достатъчно доказателства за осъществен спрямо нея тормоз, докато А. Г. не се е справил с доказателствената тежестта да разколебае тази теза.

При това разглежданите обстоятелства правилно са квалифицирани като тормоз и дискриминация на база „етническа принадлежност“, съгласно чл.5 и чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. и §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр., с оглед на което решението по и т.І е законосъобразен акт, жалбата срещу който като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Напълно необосновано обаче КЗД е наложила на А. К. Г. имуществена санкция по чл.80, ал.2 във вр. с ал.1 от ЗЗДискр. Съгласно посочените разпоредби, които не изпълни задължение, произтичащо от този закон, се наказва с глоба от 250 до 2000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание (ал.1), а когато нарушението е извършено при осъществяване дейността на юридическо лице, на него му се налага имуществена санкция в размер от 250 до 2500 лв. (ал.2). В мотивите на оспореното решение не са изложени никакви мотиви, които да обосновават вида и размера на наложената санкция. Комисията не е посочила нито как е оценила тежестта на осъщественото нарушение, нито неговата продължителност, нито е обсъдила поставените от Закона за защита от дискриминация цели, постигането на които биха били достатъчно основание за налагане на глоба, като се вземе предвид, че такава е наложена не в минималния предвиден в разпоредбата размер.

По изложените съображения съдът намира решение № 318 от 28.10.2025 г. на КЗД в частта му по т.ІІ за незаконосъобразен акт, поради което в тази част същият следва да бъде отменен.

Съдът намира жалбата в частта ѝ насочена срещу т.ІІІ от решението, с която А. К. Г. е задължен да се въздържа от извършване на дискриминация за недопустима по следните съображения:

Комисията за защита от дискриминация е специализиран държавен орган с компетентност да осъществява контрол по прилагането и спазването на законите, уреждащи равенството в третирането. Една от формите, в които се реализира тази

компетентност, е възможността КЗД да дава препоръки за въздържане от поведение, което да е в разрез със законовите разпоредби, уреждащи равенство в третирането. Тези актове на Комисията, за разлика от задължителните предписания по чл.47, т.4 от ЗЗДискр., не носят белезите на индивидуални административни актове, тъй като с тях не се засягат права и интереси и не се създават задължения за адресата им, поради което и не подлежат на съдебен контрол за законосъобразност.

Недопустима е и жалбата срещу т.IV от обжалваното решение, с която е установено, че Центърът за спешна медицинска помощ – С. не е извършил дискриминация под формата на тормоз по смисъла на § 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във вр. с чл.4, ал.1 и чл.5 от ЗЗДискр. по признак „етническа принадлежност” спрямо Т. Д. А.. Жалбоподателят не е адресат на посочения акт. Същият не засяга негови права и законни интереси, поради което за него не е налице правен интерес да го обжалва.

По изложените съображения в частта й, насочена срещу т.III и т.IV от решението на КЗД жалбата като недопустима следва да бъде оставена без разглеждане, а образуваното по нея в тази част производство – прекратено.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро, определени на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във вр. с чл.38 от Закона за адвокатурата.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30–и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К. Г. срещу т.I от решение № 318 от 28.10.2025 г. на първи специализиран постоянен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 166/2024 г.

ОТМЕНЯ по жалба на А. К. Г. т.II от решение № 318 от 28.10.2025 г. на първи специализиран постоянен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 166/2024 г.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на А. К. Г. срещу т.III и т.IV от решение № 318 от 28.10.2025 г. на първи специализиран постоянен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 166/2024 г.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 12626/2025 г. по описа на Административен съд – София град в тази му част.

ОСЪЖДА А. К. Г. да заплати на Комисията за защита от дискриминация юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро.

Решението в частта му, с която жалбата е оставена без разглеждане е с характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

В останалата част решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: